

Nyílt levél Ferenc pápának!

„Ö mindenekelőtt azt szereti, hogy szeressék”

(Mexikó városa): egy Mexikói katolikus nő Lucrecia Rego de Planas, többgyermekes családanya és Ferenc pápa régi ismerőse szeptember 23-n egy személyes és hosszú levelet írt a pápának. Ebben a levélben Ferenc pápa pápaságát támadja és azt a módot, ahogyan ő Péter hivatalát betölti. Ez egy korunkbeli drámai dokumentum, ami semmiben sem marad el Szent Hildegard, vagy Sienai Katalin írásaitól.

Rego de Planas először is felidézi „az elmúlt 12 év” többszörös találkozásait Jorge Mario Bergoglio bíborossal az egyházi találkozók, lelki gyakorlaton a különböző Közép és Dél Amerikai városokban: „melyek során azt a lehetőséget kaptam, hogy néhány napon át egy fedél alatt aludjak veled, hogy ugyanazt az asztalt osszam meg veled, sőt az íróasztalt is.”

Miután Rego de Planas elküldte a levelet a Vatikánba a saját blogján is közzétette. Választ eddig még nem kapott Rómából. Az alábbiakban a levél fordítását közöljük.

2013 Szeptember 23. Huixquilucan, Mexiko

Kedves Ferenc pápa!

Annyira örülök, hogy lehetőségem van üdvözölni téged. Biztos már nem emlékezel rám, mivel annyi sok embert látsz minden nap, így nehéz minden egyes emberre visszaemlékezni, még azokra is, akikkel életed során, oly sokat beszéltél

Abban az időben Buenos Aires érseke voltál, és én egy katolikus média igazgatónöve. Most te a pápa vagy és én... csak egy kilenc gyermekes anya vagyok, egy Keresztény, házas egy jó ember oldalán, aki az egyetemen matematikát tanít, és aki megpróbál a lehető legjobban együtt dolgozni az egyházzal, ahová Isten helyezte engem.

Az elmúlt évek találkozásai során többször is felkértél engem: „Leányom, nevezd engem Jorge Marionak. Mi barátok vagyunk!” Megijedve azt válaszoltam: „Egyáltalán nem teszem, Bíboros Úr! Isten óvjon meg engem attól, hogy földi fejedelmeit tegezzem!”

Most azonban megengedem magamnak, hogy tegezzek, mert te már nem Bíboros vagy, hanem a pápa, az én pápám, a drága Jézus helytartója a Földön, akihez bizalommal merek fordulni, mint apámhoz.

Azért szántam rá magam, hogy írjak neked, mert szenvedek és szükségem van arra, hogy megvigasztalj engem. (...) Tudom, hogy te szereted megvigasztalni a szenvedőket és én egy vagyok most ezek közül.

Amikor ezeket a dolgokat láttam, ezt gondoltam: „huh, micsoda készítés a figyelem magára vonása érdekében!”

Amikor a lelki gyakorlaton, mint Bergoglio bíboros megismertelek, azon csodálkoztam, hogy te sohasem viselkedtél úgy, mint a többi bíboros és püspök. Megemlítek néhány példát: te voltál az egyetlen, aki nem hajtottál térdet a Tabernákulum előtt, vagy az átváltoztatás alatt; amikor minden püspök reverenciában jelent meg, ahogyan az megfelelő, amikor találkozára mennek, te utcai ruhában és kolláréban jöttél. Amikor mindenki a püspökök és a bíborosok részére fenntartott székre ültek, akkor te a Bergoglio számára fenntartott széket üresen hagytad és valahol hátul foglaltál helyet ezekkel a szavakkal:” itt jól ülök, itt jól érzem magam”. Amikor mások autóval érkeztek, ami megfelelő egy püspök méltóságának, akkor te a legvégén érkeztél a többiek után nagyon elfoglaltan és sietve és hangosan elkezdted a tömegközlekedésről magyarázni, melyet igénybe vettél, hogy el gyere az összejevetelre. Amikor én ezeket a dolgokat láttam – és szégyeltem ezt mondani neked – ezt gondoltam:

„huh, milyen késztetés a figyelem magára vonása érdekében! Mert ha valaki alázatos akar lenni, akkor nem egyszerűbb úgy viselkedni, mint a többi püspök, hogy ne legyen feltűnő?”

Ő mindenekelőtt azt szereti, hogy szeressék.

Még argentin barátaim is észrevették valahogyan zavarodottságomat, akik szintén részt vettek a találkozón, ezt mondták nekem: Nem te vagy az egyedüli. Ő mindig elidegenít mindnyájunkat, de tudjuk, hogy kritériumai egyértelműek és beszédeiben olyan meggyőződések képvisel, ami mindig hűséges a Tanítóhivatalhoz és az Egyház hagyományához, ő bátor védelmezője az igaz tanításnak...Úgy tűnik azonban, hogy Ő mindenekelőtt szereti, hogy szeressék, és mindenkinek tetszeni akar. És ebben az értelemben egy nap a tévében is beszélhetne az abortusz ellen és egy nappal később ugyanebben a tévéműsorban a Mayo Téren megáldhatja az abortusz feministákat. Képes arra, hogy beszédet tartson a Szabadkőművesek ellen és órák múlva együtt egyen és igyon velük.”

Kedves Ferenc pápám, igaz, hogy volt egy Bergoglio bíboros, akit közelebbről megismertem: aki az egyik nap azzal volt elfoglalva, hogy izgatott beszédet folytasson Duarte Aguer püspökkel az élet védelméről és ugyanazon a napon a vacsora alkalmával szintén izgatott beszédet folytasson Msgr. Ysnerl és Msgr. Rosa Chavezzel a helyi közösségekről és az Egyház „dogmatikus tanításainak” szörnyű akadályairól. Aki az egyik nap Cipriani bíboros és Rodriguez Maradiaga bíboros barátja, akikkel a vállalati etikáról és a New Age ideológia ellen beszél és nem sokkal később pedig Casaldaliga és Boff barátja, akikkel pedig az osztályharcról és a gazdagságról beszél, mely keleti gyakorlatokat ajándékozhatna az Egyháznak.

Attól a pillanattól kezdve imádkoztam érted és szeretett Egyházamért.

Ezen feltételezések által meg fogod érteni, hogy mennyire tágra nyílt a szemem, amikor a Habemus Papam után meghallottam a nevedet és ettől a pillanattól imádkoztam érted (még mielőtt ezt kérte volna) és szeretett Egyházamért.

Amikor megláttalak mocétum (vállgallér) nélkül az erkélyen és az első üdvözléskor figyelmen kívül hagytad a Protokollt és a latin szöveget, hogy nevetve megkülönböztess magad a többi pápától, azt mondtam aggódva magamnak: „igen, ő minden kétséget kizárva Bergoglio bíboros.”

A megválasztásod utáni napokban, több lehetőséget adtál nekem arra, melyek megerősítették számomra, hogy te még mindig ugyanaz a személy vagy, akit közelebbről megismertem. Aki mindig azt keresi, hogy más legyen: te más cipőt, más gyűrűt, más Keresztet, más széket akartál. Sőt egy másik szobát is, az összes többi pápától eltérően, akik különleges kívánságok nélkül is mindig boldogok voltak a nekik szánt dolgokkal.

XVI. Benedek pápa lemondása után elhagyatottnak éreztem magam a harc, a földrengések, a vad orkán közepette és aztán hirtelen jöttél te

Azokban a napokban megpróbáltam a mérhetetlen fájdalomtól talpra állni, melyet szeretett és mélyen tisztelt XVI. Benedek pápám lemondása miatt éreztem - akivel már a kezdetben azonosítottam magam tanításai világossága miatt (Ő volt a világ legjobb tanítója), a Liturgiához való hűsége és azon bátorsága miatt, hogy meg merte védeni az igaz Tanítást az Egyház ellenségei közepette és még ezer más dolog miatt, melyet itt most nem akarok felsorolni. De megértettem, hogy a szelek valóban viharos jellegűek voltak és hogy a pápaság erejét tekintve túl nyugtalanító lett, melyet idővel a durva és brutális kulturális háború miatt elvesztett.

Abban a pillanatban XVI. Benedek pápa lemondása után elhagyatottnak éreztem magam a harc, a földrengések, a vad orkán közepette és aztán hirtelen jöttél te, hogy felváltsd őt a kormányznál. Egy új kapitányunk van, köszönet érte Istennek! Én teljesen bízom abban (a kétség árnyéka nélkül), hogy Ferenc pápa a Szentlélek segítségével, a hívek imáival, a felelősség terhével, a Vatikáni munkatársai segítségével és azzal a tudattal, hogy az egész világ figyelmét magára vonja, Bergoglio bíboros a háta mögött hagyja különleges útjait és a

kétértelmű dolgokat és azonnal átveszi a hadsereg fölötti parancsnokságot, hogy új energiával folytassa a harcot, melyet elődjei kezdtek.

Ahelyett, hogy fegyvert ragadott volna, az én tábornokom azzal kezdte mandátumát, hogy a borbélyával és a fogorvosával telefonáljon.

A legnagyobb meglepetésemre és zavarodottságomra az én tábornokom azzal kezdte mandátumát, hogy a borbélyával és a fogorvosával, a tejesemberrel és az újságáruossal telefonáljon és így magára és nem a pápaság jelentésére vonta a figyelmet.

Hat hónap telt el azóta és én szeretettel és érzelmekkel elismerem, hogy te ezer jó dolgot is megtettél. Nagyon tetszenek nekem a politikusokhoz, a nőgyógyászokhoz az újságírókhoz intézett hivatalos beszédeid, és ami az világifjúsági találkozón hangzott el és az ünnepi prédikációid, mert felismerhető bennünk aprólékos előkészítésük és a szavakon való mély elmélkedés. Szavaid és ezek a beszédek és prédikációid egy igaz táplálék volt lelkemnek. Nagyon tetszik nekem, hogy az emberek szeretnek és megtapsolnak téged. Te vagy az én pápám, az Egyházam feje a Földön, Krisztus Egyházáért.

Mégis – és ez az oka levelemnek – azt kell mondanom, hogy Szavaid miatt szenvedtem is (most is szenvedek), mert te olyan dolgokat mondasz, melyeket gyomoröklözésként érzek, miközben állandóan igyekszek hű maradni a pápához és a Tanítóhivatalhoz. Igen, szomorúnak érzem magam, de a szó, mely a legjobban kifejezi érzelmeimet: az a tehetetlenség.

Útmutatásra van szükségem, kedves Ferenc pápa.

Nem tudom, hogy mit mondjak és mit nem, nem tudom, hogy hol kell kitartanom és hol kell a dolgokat a maguk folyásán hagynom. Útmutatásra van szükség tőled, kedves Ferenc pápa. Én valóban nagyon szenvedek és a legjobban a tehetetlenségtől, ami megbénít engem. A legnagyobb gondom az, hogy életem nagy részét a Szentírás a hagyomány és a Tanítóhivatal tanulmányozására szenteltem, így ez által hitem megvédése érdekében tiszta alapra tettem szert. És most ezek közül a biztos alapok közül sok ellentétben áll azzal, amit szeretett pápám tesz és mond. Meg vagyok döbbenve és szükségem van arra, hogy te elmond nekem, hogy mit tegyek.

Jobb, ha néhány példát elmagyarázok:

Én nem tudok egy pápát megtapsolni, aki sem a tabernákulum előtt, de sem az átváltoztatás során nem hajt térdet, ahogyan azt a Szentmise rítusa tanítja. De nem is kritizálhatom őt, mert ő a pápa! Hagyjam figyelmen kívül a mi nyugalmazott pápánk utasításait?

XVI. Benedek pápa a Redemptionis Sacramentumban azt kérte tőlünk, hogy tájékoztassuk a püspököt a liturgikus hűtlenségekről és visszaélésekről. De kit tájékoztassak, ha maga a pápa nem tiszteli a Liturgiát? Nem tudom, mit tegyek.

Hagyjam figyelmen kívül a mi nyugalmazott pápánk utasításait?

Nem tudok örülni az áldozatók részére fenntartott kehelytányér és térdeplő padok eltüntetésének és az sem tetszik nekem, hogy te sohasem alázod meg magad abban, hogy kiszolgáltasd az Ostyát, hogy nem nevezed magad pápának, csak Róma püspökének, vagy, hogy nem hordod a halászcipőt. De még csak nem is panaszkodhatok, mert te vagy a pápa!

Nem vagyok büszke arra, hogy Nagycsütörtökön megmostad a lábát egy muzulmán nőnek, mert ez megsérti a liturgia törvényeit. De semmit sem mondhatok, mert te pápa vagy, kinek hűnek kell lennem!

De akkor kinek mondhatom el fájdalmamat? Te vagy a pápa!

Szörnyű fájdalmat okoztál nekem, amikor megbüntetted a Szeplőtelen Ferenceseket, csak mert az elődöd kifejezett engedélyével – a Summorum Pontificum szerint – a hagyományos rítus szerint celebrálták a Szentmisét. Megbüntetni őket azt jelenti, hogy a korábbi pápák tanításai ellen cselekedni.

Nem tudtam, hogy mit mondjak, vagy gondoljak, amikor egy csoportot - akik érted imádkoztak - nyilvánosan nevetségessé tettél ezzel a kijelentéssel: „azok, akik az imákat

számolják” A Rózsafüzér egy csodálatos hagyománya az Egyháznak, mit gondoljak tehát, ha ez az én pápámnak nem tetszik, és azokon szórakozik, akik ezt felajánlják érte?

Sok életvédő barátom van, akiket te néhány nappal ezelőtt elszomorítottál azáltal, hogy megszállottaknak és rögeszméseknek nevezted őket. Mit tehetek? Megvigasztaljam őket, miáltal megpróbálom hamisan enyhíteni szavaidat? Vagy még jobban bántsam meg őket azzal, hogy megismétlem, amit mondtál nekik, csak hogy a pápához és tanításához hű maradjak?

A világifjúsági napokon arra szólítottad fel a fiatalokat, hogy az utcákon zajosak legyenek. Az általad használt szó, ahogy tudom, „a rendetlenség”, „a káosz” és a „zavarodottság” szinonimája. Tényleg ez az, amit akarsz, hogy csináljanak a Keresztény fiatalok az utcákon? Nincs elég zavar és szertelenség a világon?

Sok hajadon és idős asszony, akik nagyon barátságosak, szimpatikusak és nagylelkűek, valóban szemeteknek érezték magukat.

Tudom, hogy sok hajadon és idős asszony, akik nagyon barátságosak, szimpatikusak és nagylelkűek, valóban szemeteknek érezték magukat, amikor azt mondtad a szerzetesnőknek, hogy ne nézzenek úgy ki, mint az öreg szüzek. Ezzel rossz érzést keltettél barátnőimben és bennem is. Fájt értük a lelkem, mert nincs abban semmit, ha hajadonok maradtak és a jó cselekedetekért felajánlják az életüket (ezért a magányosságot a Katekizmus, hivatásnak nevezi) Mit mondjak az Én hajadon, szűz barátnőimnek? Hogy ezt a pápa nem komolyan gondolta, (ilyet egy pápa nem tehet) vagy támogassam a pápát abban, hogy számára a hajadonok az elkeseredett szerzetesnők arckifejezését jelentik?

Ha a kapitány nem látja a jéghegyet, amely felé tartunk, akkor nagyon valószínű, hogy neki ütközünk.

Néhány héttel ezelőtt azt mondtad, hogy az „Egyháznak soha nem ment ilyen jól, mi ma.” Hogyan mondhat ilyet egy pápa, amikor mindnyájan tudjuk, hogy a fiatal katolikusok milliói vadházasságban él és amikor a katolikus házasságokban a fogamzásgátlót használják? Amikor a válás a mi „mindennapi kenyerünk” és a katolikus anyák milliói a katolikus papok segítségével megölik meg nem született gyermekeiket. Amikor a katolikus vállalkozók millióit nem az Egyház szociális tana vezeti, hanem a kapzsiság és a fősvénység? Amikor több ezer pap visszaéléseket követ el a liturgiában, amikor a Keresztények százai soha nem találkoztak valóban Krisztussal és még a hittan alapvető dolgait sem ismerik? Amikor az oktatás és a kormányok a szabadkőművesség kezében van és a világgazdaság a cionizmus kezében? Ez lenne az az időpont, amikor az Egyháznak még soha nem volt ilyen jó dolga, mint ma?

Amikor ezt mondtad, akkor elfogott a pánik. Mert amikor a kapitány nem látja a jéghegyet, amely felé tartunk, akkor nagyon valószínű, hogy neki ütközünk. Te ezt tényleg elhiszed, vagy csak egy szólásmód, kedves pápa?

Dédelgetnünk kell a bűnösöket és mézes - mázos szavakat kell mondanunk nekik, hogy valóban olvassák a katekizmust?

Sok nagy prédikátor érezte megsemmisülten magát, amikor azt hallották Tőled, hogy most már nem kell olyan témákról beszélni, melyekről már szó volt az Egyházban, és amelyek benne vannak a katekizmusban. Mond meg nekem, kedves Ferenc pápa, nekünk, Keresztényeknek, mit kell tennünk ahhoz, hogy hűek maradjunk a pápához, a tanítóhivatalhoz és a hagyományokhoz? Ne prédikáljunk többet, annak ellenére, hogy Szent Pál azt mondja nekünk, hogy mindig ezt kell tennünk? Ne foglalkozzunk a bátor prédikátorokkal, elhallgattatásra kényszerítve őket, miközben a bűnösöknek mézes – mázos szavakat mondunk, csak hogy olvassák a katekizmust, melyből megtudják, mit mond az Egyház?

Én nem akarok olyan pásztorokat, akiknek juh szaguk van, hanem olyan juhokat, melyek nincs trágya szaguk, mert a pásztoruk gondozza őket.

Minden alkalommal, amikor a „juhszagú Pásztorokról” beszélsz, akkor én mindazokra papokra gondolok, akik hagyták magukat megfertőzni a világi dolgoktól, és akik elvesztették papi „illatukat”, hogy átvegyék a rothadás szagát. Én nem akarok olyan pásztorokat, akiknek juh szaguk van, hanem olyan juhokat, melyek nem trágya szagúak, mert a pásztoruk tisztán tarja őket.

Néhány nappal ezelőtt Máté elhivatottságáról beszéltél ezekkel a szavakkal: Mély benyomást tett rám Máté gesztusa. Ragaszkodik a pénzhez, mintha azt mondaná: „Nem, ne vedd el tőlem! Ez a pénz az enyém! „ Nem tehetek másként kedves pápa, minthogy összehasonlítom Szavaidat az Evangélium szavaival, melyet Máté maga mondott megtéréséről (Máté 9, 9): „Amikor Jézus továbbment, látott egy Máté nevű embert, amint ott ült a vámnál. Szólt neki: Kövess Engem! Az felállt és követte.” Nem látom, hogy Máté ragaszkodott volna a pénzhez (és a Caravaggioi képen sem látom) Én két teljesen más történetet látok és egy hamis Bibliamagyarázást. Kinek kell hinnem az Evangéliumnak, vagy a pápának, ha az Evangéliumhoz és a pápához is hű akarok maradni?

A korábbi pápák, Pétertől Benedekig azt mondták, hogy lehetetlen Istentől távol békére találni, de Ferenc pápa ezt állítja.

Amikor arról az asszonyról beszéltél, aki egy válás és egy abortusz után vadházasságban él, azt mondtad: „Most békességben él” Kérem én: Hogyan élhet egy nő békességben, aki önként távolodott el Isten kegyelmétől?

A korábbi pápák, Pétertől Benedekig azt mondták, hogy lehetetlen Istentől távol békére találni, de Ferenc pápa ezt állítja. Mire kell támaszkodnom: a minden idők Tanítóhivatalára, vagy erre az újdonságra? Mától a pápához kell hűnek maradnom, azt állítva, hogy egy bűnös életben is békére lehet találni?

Mintha a Pandora szelencéjét akarnád felnyitni.

Aztán azt a kérdést vetted fel, anélkül, hogy választ adtál volna, hogy hogyan kell viselkednie egy gyóntató atyának, mintha Pandora szelencéjét akarnád felnyitni, mivel te nagyon jól tudod, hogy több száz pap létezik, akik azt a rossz tanácsot adják, hogy folytassák a vadházasságot. Miért nem mondt nekünk néhány szót az én szeretett pápám, hogy mit kell ilyen esetekben tanácsolni, ahelyett, hogy a becsületes szívekben kétségeket ébresztene?

Bergoglio bíborost szinte családias módon ismertem meg és hű tanúja vagyok annak a ténynek, hogy ő egy intelligens, szimpatikus, spontán, humoros és éles eszű ember. De nekem nem tetszik, hogy a sajtó minden általad kimondott szót és viccet a nyilvánosságra hoz, mert te nem egy falusi pap vagy. Te nem vagy már Buenos Aires érseke. Te most a pápa vagy! És sokakhoz eljut minden szó, amit pápáként mondasz, azokhoz, akik téged olvasnak és hallgatnak, mint a nyilvános Tanítóhivatal értékét.

Már túl sokat írtam és sok időt vettem el a te drága idődből, jó pápám. Azt gondolom, hogy példáimmal, melyeket elmondtam neked (bár sokkal több lenne) megértettem veled fájdalmamat, melyeket elszenvedek a bizonytalanság és a tehetetlenség miatt.

Csak te segíthetsz nekem. Szükségem van egy vezetőre, aki megvilágítja lépteimet, - annak alapján, amit az Egyház mindig is mondott – aki bátorsággal és tisztán beszél, aki nem sérteget, amikor arra törekszik, hogy hű maradjon Jézus megbízásához. Aki a kenyérnek kenyeret mond, a bornak pedig bort, a bűnnek bünt és az erénynek, erényt, még akkor is, ha a népszerűsége forog kockán. Szükségem van a bölcsességedre, az eltökéltségedre és a nyíltságodra. Kérem a segítségedet, mert nagyon szenvedek.

Te nemcsak az ellenséget zavarod össze, hanem minket is.

Tudom, hogy Isten éles elmét adott neked és így megpróbáltam megvigasztalni magam, elképzeltem, hogy minden, amit teszel és mondasz egy stratégia része, hogy megtéveszt az ellenséged azáltal, hogy egy fehér zászlót lobogtatsz, elérvén azt, hogy elhagyja rejtékét. De jobban szeretném, ha stratégiádat azokkal osztanád meg, akik az oldalon harcolnak, mert

különben nemcsak az ellenséget zavarod meg, hanem minket is, mert mi már nem tudjuk, hogy hol van a mi székhelyünk, és hogy pontosan hol van az ellenség vonala.

Még egyszer köszönök minden jót, amit értünk tettél, és amit ünnepélyes módon mondtál, mert az sokat segített nekünk. Szavaid megindítottak minket és olyan lendületet adtak nekünk, hogy jobban és jobban szeressünk, és hogy Jézus szeretetteljes Arcát megmutassuk az egész világnak.

Egy szeretetteljes gyermeki ölelést küldök neked, és biztosítalak imáimról. Mellékelek egy fényképet Rólam és családomról, hogy felismerd az arcunkat, amikor értünk imádkozol.

Leányod, aki szeret téged és mindennap imádkozik érted,

Lucrecia Rego de Planas

Forrás: <http://lacomunidad.elpais.com/lplanas/2013/9/26/perplejidad-carta-al-papa-francisco>